

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κληνὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἔτος χίλια κ' ἔννηκ' κ' ἑννακῶσα,
νέα πλάσις σ' τὰ νῆπι πετώσα.

Δεκαμβρίου δωδεκάτη,
νέα μῆνις τοῦ Κορηναίου.

Χίλια κ' ἑκατὸν ἑνα
κ' ἑξήκοντα ἑννακῶσα.

Μετὰ λύρα καὶ πάλι τὸν Σύνδεσμο ψάλλει.

Εἰς τοῦ Συνδέσμου τὸ πλευρὸ σαλπίζω γρηγορεῖτε
ἄτον Σύνδεσμο πιστεύετε, ἄτον Σύνδεσμο θαρρεῖτε,
κ' ἄς βασιλευῖ σὺνέσις, ἄκρα δικαιοσύνη,
καὶ μεγαλοφροσύνη.

Εἰς τοῦ Στρατοῦ τὸν Σύνδεσμο ἑξαφρονάζω χαῖρε,
σὺ δέξου μεγαλόμυχος καὶ τὴν γαλήνη φέρε,
καὶ τὴν σημαία σφραῖνε τῶν ἰδεῶν ἕψηλά
χωρὶς ν' ἀφῆσθαι μὲν στιγμὴν νὰ πέσῃ χαμηλά.

Με σύμβολα παρθενικά σὲ Παρθενῶνας στέκα,
κ' ἵτε καὶ ἀνδρόθυμους καὶ τὰ σαθὰ πελέκα.
Σὺ σὺς ἰδέας τὸν βωμὸ
τὸν μακρολόγῳ τὸν θυμὸ
σὸν κραταῖς θυσίαζε.

Ἐξελεγε παντοῦ δρυμῖς,
σπρόχνη σὲ Στάδια τιμῆς,
καὶ σφρίγγα κ' ἐνθουσίαζε.

Στίχοι περὶ τῆς κρίσεως καὶ εἰρήνης Ἐκδερνήσεως.

Ἡ τῆς φρικτῆς ἡμέρας
ἡ τῆς φρικτῆς ἀντέρας
ποῦ οὐλοῦ τὸς πατέρας
ἐτάραξε δεινός,
κ' ἔλκοντες τὴν κρίσιν
κ' ἄνατολὴν καὶ δύσιν
μεγάλῳ γεγονός.

Μετὰ τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰλλα τὰ παντοῖα
κατὰ τοῦ κ' θανάτου τοῦ Περισηματῆ,
ζητούντων τὸν κατέραν μετὰ παροξυσμοῦ
τὸ τεῦχος τῶν σωτήρων Προϊστολισμοῦ,
καὶ τοῦτου, Περιπέλοτο, τοῦ τεύχους ἐθλαδῆ,
μὴ διδομένου σ' ἕνα καὶ σ' ἄλλον ἐσφραδῆ.

Τοῦ Παραμύθου δρώοντος ἐν δὴν τοῦ τῆ δράσει
μὲ γλώσσας φραστικῶν,
τοῦ Κάσσι' Ἀγγελικοῦλου εἰπόντος τὸν θάνατον
Ἀϊολοῦ μετ' ἄσων,
ἐξακολουτῶν τὰρα πνοὰς σφοδρῶν ἀνέμων
ἀνά τὴν Ρωμμοσύνην καὶ σύμπαντα τὸν Ἄμιον.

Ἀφοῦ μ' αὐτὰς τὰς φράσεις
ἔγινε κ' ὁ θάνατος
λέων θυμοειδής.

Κ' ἐστὸ μῆτις στομῶλος
κατέρυθρος ὀργίλος,
πολλοὺς περιφραδείς.

Ἀφοῦ τοῦτους τοὺς καιροὺς
βῆκε τὸς τοὺς δημοσφαιροῦς.

κεκυμμένους, ἀνεπίστους,
γιὰ τὸς γλάρους τοὺς ἀληθίτους.

Ἄφου τώρα κειμήλιος
βλέπει οφθαλμοφανῶς
τοὺς θριμύτους τοὺς θανάτου.

Ἄφου φέρει τόσα πλοῦτη,
Περυλιῆ ἄπ' τὸ μαρτυρῆ,
κ' ἄλλα τόσ' ἀπὸ τὰ δόση.

Ἄφου βγάζει, βρε κανάγα,
θησαυροὺς κ' ἀπὸ τὰ σκάγια,
κ' ἀπὸ κάθε τρακατροῦκα κ' ἀπὸ κάθε βαρελότο,
ποῦ μεγάλο κάνει κρότο.

Ἄφου βγάζει κ' ἀπ' τὰ μπέλια,
καὶ ξακλόνει σὲ βαρέλια
λιγωμένους ἀπ' τὰ γέλοια.

Ἄφου βγάζει, Περυλιέτο, κ' ἀπὸ ζάχαρες καὶ γλίκες,
καὶ καθένος τοῦ φωνάζει: τόσα πλοῦτη ποῦ τὰ βῆρμα;
Ἄφου βγάζει, Περυλιῆ, κ' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τουλούμα,
καὶ θὰ τρώμε δωρεάν μόνο τὰ ραχάτ-λουκούμα.

Ἄφου στίβει καθεμιά,
Περυλιῆ, κληρονομιά,
ἀφου βγάζει κ' ἀπὸ τούτη,
ἀφου βγάζει κ' ἀπ' ἐκείνη,
ποῦ μ' αὐτὰ κ' αὐτὰ θὰ γίνη
τὸ μιστό μας σὰν κορυσιέ.

Ὅταν βλέπει κ' ἀπ' ἔδω κ' ὅταν βλέπει κ' ἀπ' ἐκεῖ
περισσεύματα οσώσ', θησαυροὺς μὲ τὸ σκῆ,
ποῦ σου λένε νὰ μὴν πῆς μέσ' στήν Ἀμερική.

Ὅταν τώρα μ' ἴδ' αὐτὰ
τοῦ Λοκροῦ τὰ νικομμένα
ξεγαλλίζουν τὰ λεπτὰ
μέλ' σ' τὰ τόσα φαμμένα.

Σὰν τὸν βλέπει ἰδρωμένο πλοῦτη νὰ βυσοδομῆ
καὶ μ' ἐκείνη ν' ἀνταναγῆ,
σὰν τὸν βλέπει νὰ μᾶς βγάζῃ
κ' ἀπὸ τσίπουρα ζουμί.

Γιὰτί τότε νὰ τὸν σκάνου;
γιὰτί τότε νὰ τὸν κίνου;
κάθε τόσο νὰ μαλλώνῃ;

Γιὰτί τότε νὰ γελῶν
κ' Ἄϊολο νὰ τὸν καλοῦν,
σαπουνόφουσα, μπαλιόν;

Πῶς καὶ τῶρον, ποῦ οὐ νῆα μᾶς βαπτίζει κολυμβήθρα,
μᾶς τὸν λένε μουμπουκουλῆθρα,
κ' ἴσα μ' ἕνα φουτουσκῆ
τὸν ποτίζουνε φαρμῆ;

Πῶς κ' αὐτὸν τὸν Ἀρχιμήδη,
ποῦ κορυφῆ τὸν κασίδη
γὰ τοῦ πάρη τὸ μολλί,
τὸν φουρκίζουνε πολλοί;

Πῶς κ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρα
τοῦ παραγιτήμαν τῶρα;

Πῶς τῶρῶρον τόσα βέλη κατ' αὐτοῦ τοῦ φιλοπόνου
δρόντος μὲ τὸ παρακῆνο,
καὶ τὸν λένε τοῦ Βαρόνου
τοῦ Κατῆς ἀεροπλάνε;

Πῶς κ' αὐτοῦ τοῦ Προμηθέως, Περυλιέτο πατριώτη,
μὲ φωνάζει καὶ παρακῆσις
τοῦ ραχτῆραν κἀτὶ γῆτες,
καὶ τοῦ τῶρον τὸ σηκῆσι;

Πῶς τὰ τόσα του τὰ πλοῦτη
φαινοῦκα σ' αὐτοῦς, φαφούτη,
σὰν προβλήματα καὶ γαῖφου;

Καὶ σ' τὸν Κανάκω σ' ἠγλά
μὲ παρῶματα πολλὰ
τὸν καρφόνου τὸν ὄριαν;

Πῶς ἀφηγῶνται ἔτσι σὰν Ἀράπικαις φουράδες;
μήπως φταίη κ' ὁ θανάσις
ἀν δὲν ἔχουμε παράδες
εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις;

Μᾶς σ' τὴν ἀνακαραθὰ
πῶς νὰ βγῶνε θησαυροί...
τόσα μισῶρες νὰ βῆθῃ,
τόσα βῆρμα, βρε παιδιὰ.

Γιὰτί σκοῦζου κουνενέδες
τῆς Βουλῆς τῆς Μιγαλοῦς;
μήπως τάχα ναργιλέδες
δὲν ἐκάπνισε πολλοὺς,
γιὰ νὰ φῶθῃ, βρε βουβλί,
τὴν μὴν ἄσχη μὲ τὴν ἄλλη;

Μὴ τάχα δὲν τὸν βῆρμα καὶ κῶτον τὸ ξημέρωμα
μὲ μούτρα γιὰ σιδερωμα,
κ' ἐγὼ καθένος πέφτει σ' τὸν ἴππου τὸν γλυκὸ
αὐτοῦ σ' τὸν ναργιλέ του δὲν βάζει τουμπεκῆ;

Μήπως, κ' αὐτοῦ μονάχος μὲ σ' τῆς νικιτὸς τὰ σκότη
σὰν τὴν Σαχρὸ δὲν εἶπε πολλοὺς, πατριώτη;
Δέδουκα ἂ σελῶνα δέδουκα καὶ πλειάδες,
ἐγὼ δὲ μόνος ῥέβω
κ' ἔδω κ' ἐκεῖ γυροῦσε
λατταριστοῦς παράδες;

**Ἀπεκθῶντης σπειροννάτος,
Ἐσοτόκης σκαρπινάτος.**

Φ.— Τὶ τρομερὸν ἐσπέρας
ἐκίνο τῆς Δευτέρας.

Ὁ Παπαθῶτης θυμωθεὶς ἀνέκραξε μὲ τόνου
πῶς ἔχουμε εἰρείασι στρασιώματος καὶ μόνου,
καὶ πῶς τὰ μέτρα τὰ πολλὰ τῆς νεωτέρας δόρασις
τὰ κρίνουσι δίχως τῶρανον ἐκίνο τῆς δόρασις.

Λοιπὸν τὸ τεῦχος δῶσε μας, σκοῦζου αὐτοὶ κ' ἐκίνοι,
χωρὶς τὸ τεῦχος τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη.
Ζητοῦν τὸ τεῦχος... πλὴν καθῆσι ματαίως τὸ ζητῆσι...
Ζητοῦν καὶ τὴν Πεντάτευχο, δὲν ἔχεται κ' αὐτῆ.

Πλὴν ὁ τὰν δῶλον Ὑποκριτῆς ἐξήστρασε κ' ἐβρόντα
κ' ἀράβησαν τὰ τεῦχη του μετὰ πατάγου, βλάμη,
κ' ἐκείραξε τὸν Κόντε μας μὲ τρόπο κ' ἀπὸ σπῶνα
κ' εἶπε γι' αὐτὸν φῶς φανερὰ πῶς νοῦ δὲν ἔχει δράμη.